

Interview Soerin Narain – “*De veiligheid van jongeren moet voorop staan*”

Nadat Soerin van zijn vrouw gescheiden was in 2001, bleef zijn jongste dochter bij hem wonen. Dagelijks werd hij door haar met allerlei vragen en dilemma's geconfronteerd. Zelf kon hij heel open met zijn dochter praten, maar tegelijkertijd besepte hij, dat in de Hindoestaanse gemeenschap een dergelijke openheid tussen ouder en kind ongebruikelijk is. Omdat hij graag andere kinderen wilde helpen, besloot hij in 2002 Stichting Hindustani op te richten. “Alles wat de maatschappij of een gezin kan raken, proberen wij uit de taboesfeer te halen. Daarbij staat de veiligheid van kinderen en jongeren voorop.”

In 2008 werd de stichting door de Haagse gemeente gevraagd het thema homoseksualiteit binnen de Hindoestaanse gemeenschap bespreekbaar te maken. In samenwerking met stichting Rainbow worden er sindsdien elke maand laagdrempelige activiteiten rondom homoseksualiteit georganiseerd. “Deze avonden worden door zowel hetero's als LHBT's bezocht. Iedereen is welkom. We hanteren enkel een regel: er wordt niet geroddeld en ook geen aapjes gekeken.”

In 2012 werd Stichting Hindustani door het VON (mw. Annefloor Dekker) benaderd om samen op te trekken bij het aanpak van onderwerpen die nog in de taboesfeer liggen. Het eerste project *Gamechangers was de start van de samenwerking tussen Stichting Hindustani en het VON. Het gaat prima met onze samenwerking.* Tijdens verschillende bijeenkomsten werd onder andere het toneelstuk “Manai ka bolie” *”Wat zouden de anderen zeggen* getoond. “Met dit stuk willen we laten zien dat het taboe rondom homoseksualiteit iedereen binnen het gezin ongelukkig maakt.”

Daarnaast laat het toneelstuk zien dat jongeren in etnische kringen te weinig ruimte krijgen om hun eigen leven te leiden. “In de gemeenschap geldt: we kijken eerst naar wat anderen zullen zeggen, en dan pas kijken we naar de belangen van het kind. Doordat naasten niet met homoseksualiteit kunnen omgaan, komen LHBT jongeren in ernstige problemen. Dit proberen we te voorkomen. Wanneer wij bijvoorbeeld laten zien dat een kind een poging tot zelfmoord doet, omdat hij zichzelf niet kan zijn, hopen wij dat ouders gaan denken: “Dit zou ik mijn kind niet gunnen.”

Voor Soerin is het onbegrijpelijk dat iemand homoseksualiteit afkeurt. “Veel migranten zijn wegens politieke redenen hun land ontvlucht. Ze komen naar Nederland om van bepaalde rechten en vrijheden te genieten. Wanneer deze mensen LHBT's niet kunnen accepteren, denk ik: dat klopt gewoon niet. Dan houden ze dat stukje vast, waarvoor ze zelf gevlucht zijn.” Het gun factor ontbreekt.

In de toekomst hoopt Stichting Hindustani meer met andere lokale organisaties te kunnen samenwerken. “Een keer hebben we bij een Turkse organisatie het toneelstuk “Manai ka bolie” *Wat zullen de anderen zeggen* opgevoerd. Dit was een succes. Op deze wijze konden we de Turkse gemeenschap laten zien, dat we als etnische gemeenschappen geen eilanden hoeven te zijn. Dat we dagelijks met dezelfde problemen te maken hebben. Het zou mooi zijn als we gezamenlijk het probleem kunnen aangaan. Dan kunnen we elkaar alleen maar versterken.”

Ondertussen zet Stichting Hindustani de maandelijks activiteiten met Stichting Rainbow voort. De avonden eindigen altijd in een gezellige sfeer, met veel dans en muziek. “Soms willen jongens met mij dansen. Dat vind ik alleen maar leuk. Want dan kan ik de anderen laten zien: Kijk, dit is normaal. Het is ok om jezelf te zijn.”